

Saša Mičković

Poezija 2016

SONET O SREĆI

Povešću te krišom u predele skrite,
od pogleda ljudskih, pakosti i zlobe.
Obrisaću suze tvojim licem slite,
i strgnuti s grudi neprebol teskobe!

Bićeš sva u belom, nesaglednom sjaju,
uzavrele krvi, srećnog, pevnog srca.
I znaću po tvome dubnom uzdisaju,
da oporu koru života ti skrca!

Gledaću te kako lako levitiraš,
i kosmičke iskre niz obraze zbiraš!...
Tada će i tuga već postati mrva,

bićeš vanvremena i kristalno čista,
toplozračje draga sred oka zablista,
nadvečni si odraz, lepost i kras prva!

*Pariz, 19.02.2015. u 07.48 h
U vozilu ka Meudon Val Fleury*

PESNIK I SPLIN U PARIZU

I

Noć rasipa setu - migolji tišina!
Povrh grada dusi zavilene kobno...
I onda se sruči oluj gnusnog Splina,
po krvavom srcu, što snatri teskobno!

Nežnost, Čežnja, Ljubav, fina osećanja,
premetnu se hitro u smoždenu htenja,
jer Splin, ohol vladar, kome Demon klanja,
pečatom utisne smrtolomna vrenja!

Tuga kao otrov krvotokom jurne,
i pretvori oči u pećine tmurne!
Tad pesnik u transu, s licem bolnog grča,

obavijen Splinom, ko pokošen klone.
Poslednje se misli stihijski odrone,
i kroz procep skliznu životnoga vrča!

II

Hladne senke zure i aveti gmižu,
samo kišni zveket Parizom se čuje.
Jezici vatreni Splina kožu ližu,
njihov žežni dodir leguru Zla kuje!

S krovova limenih voda ritmom treska,
dok u sobi mračnoj Pesnik trohej sriče.
Svaka reč je rana... Nož čeličnog bleska...
Kida vruće tkivo... Život trom izmiče!

Neizvest simbole crne noćcom otk...
Duša - vrli pelcer, sasuš se krotka!
A Splin nezajažljiv halapljivo guta,

ostatke od srca koje čeljust mrvi,
zapenuša čelo od sopstvene krvi...
Porozna misao po pasažu luta!

III

Osvitu je trenut... Pogurena avet,
uz rzaj i ciču ka Podzemlju letne.
Ophrvani Pesnik zapisuje Zavet,
šifrovanom strofom kap krvi umetne!

Kiša već sustaje, nad Parizom vedri,
toplozračje Sunca lakoletno vrca.
Nežnost, Čežnja, Ljubav, nanovo se nedri,
i oporu koru mraka Svetlo skrca!

Tada Splin oslabljen kao magla slegne,
i omamljen Pesnik trn - posteljom legne!
Tek na stolu prašnom Zavet - pesma osta,

ko molitva blaga, uz anđelski trepet,
i potom se začu bruj, huka i lepet,
to Svetlost odgoni Splin - nenadnog gosta!

Pariz, 20.11.2014. 02 h

PROLAZE TRENUCI

Sveća dogoreva, kaplje vosak žuti,
pauk se u uglu igra svojim plenom!
Noć dušama šapće, sve ostalo ćuti,
tajac igru vodi, s uspavanom zenom!

Tišina od bola nesnosnoga pišti,
razigrana munja mutno nebo ždere!
Vreme nas ovakve, premale poništi,
i sa lica zemlje vavijekov spere!

Sunčani se zraci sa crnilom dele,
i u telu, krvi, to se život lomi.
Prolaze trenuci i jadni i hromi,

zvezdice u oku ugarkom uvele.
Sat na zidu javlja - poslednji udarci,
drhtavim se svetom razmileli žmarci!

HIMNA ŽENI

I

Pred tobom se dive pogledi skriveni,
I čežnje ožive uzavrelim treskom.
Očinji ti kapci setom prelivei,
Iz kojih plaminja žar vrcavim bleskom!

Ti si nepojamna, koja bezdan slama,
Alfa i Omega sveta i boljitka.
Okružena svitom, a tek tužno - sama,
Sa lica ti curi suzna rosa žitka!

Iznutra si krhka, i srž ti je meka,
A spolja granitna, ponosna i čvrsta.
U mah si mi bliska, iznova daleka.

Edenska i sušta, rodonosna vrsta.
Anđeoski draga, mudroljublju sklona,
Pred čijom lepotom trepne vasiona!

II

Iz duše se svetlost tanana rasipa,
Obasjavaš, blažiš, moju polutamu.
Natopila kožu mirisima lipa,
Po noći te vidim, ozvezdanom plamu!

Za tebe se muzo nadahnuto svira,
Upliću se note, melodije vedre.
Pod prstima veštima oglasi se lira,
Pa najlepší zvuci titrajem iznedre!

Mazna i pitoma, hrabra čim zatreba,
Čuvaš svoju lozu, kao nežnu biljku.
Moje si parčence nasušnoga hleba,

Nosim te ko vatru na krvnom ožiljku.
Simbol dobročinstva, darovna vladarka,
Venerina kćeri, iskričavo - žarka!

III

Strahove si zdrala s beličastog čela,
Zadenula himnu u dolinu grudi.
Lakonoga vilo, misli mi uprela,
U spiralu strasti, što večerjem rudi!

Užitak si slasni dlanovima mojim,
Brilijantna Ženo, prolećni lastaru.
Za tebe u transu splet sonetni krojim,
Gradim presto silni, sjaju, svetlozaru!

Sazdaću ti knjigu od zlatastih reči,
Da i nakon mene, kada samrt stigne,
Glas o tvome liku besputima zveči,

Ženstvenost i čednost van etra uzdigne.
Ako li ti za mnom kapka tuge kane,
Nek' ta tečnost topla čitav kosmos gane!

IV

Mistična ostani, nedostupna, čista,
Iznad svih zemaljskih opipljivih zala.
Rubinska ti sjajka obrazima blista,
Stvoriteljko viših, večnih ideala!

Postani vodilja moga slepog vida,
Kada me mrklina nad ponorom ljuška.
Žeznem za lakoćom dodira i brida,
A kožnom glatkoćom poljupca šum šuška!

Zastani i ćuti, bez tonova, glasja,
Mesto tebe zbore ruke, nedra, usne.
Lepršaj u cvasti nepresušnog krasja,

Da u bezvremenu svaka opna prsne.
Svemoćna divoto, dažd ognjem razgrni,
I kraj mene stiskom spokojno zatrni!

EROTIKA

Telesa se vlažna, pri naletu žudnje,
sjedinjaju gipko titrajima kože.
Razuzdane slasti nadomak su bludnje,
prodiranja žustra vatre žežne lože!

Kapi zadovoljstva... Dahtaj i drhtanje,
napregnute spone, nezasita poza.
Vulkanski orgazam - nirvanino stanje,
obavija tela plamteća hipnoza!

Potom zadnji uzdah, prstima jak stisak,
Iz danceta grudi odapeti vrisak!
Topli i pitomi ljubavnici klonu,

od umora pali, provreli iznutra,
zagrljeni nežno snatre svo do jutra,
dok im duše snene ljubodražjem tonu!

Pariz, 08.12.2014.

ŽENA JE BOŽANSTVO

Prelivena koža užeženim zlatom,
Bezvreme ti vratom dragulje naniže.
Ti se ne graničiš sa kosmičkim satom,
Jutro svetlim jatom obraze ti liže!

Boginja si Zora, nestvarana i retka,
Mero prapočetka, nebeskog tajanstva.
Iskonska lepoto, blago mog imetka,
Večna zagonetka, dalekog božanstva!

Uzdrhti pred tobom duša mi vascela,
Iskričava vine, u tvoj lik udubi.
Zrno moga oka kad bi zaželela,

Ćutke bih ga dao, neka nevid srubi.
Na granici praska, tik da eksplodira,
Damarima ljubav strunom zavibrira!

NOĆNA TAMNICA

Mrak je, duboka tama, smrznuti zubi škripe,
noćnom tamnicom grozni Belzebub bičem puca.
U sobi ćutim skriven, dok misli jezne sipe,
žmarci oblili vazduh, to neko kuca, kuca...

Već budan, gonim snove, pod mesom srce spava,
noć je avetska škrinja, duhovi maglom struje.
Sićušnom porom kože, zavukla trula strava,
tamom se Smrt leluja, dahtanjem grdnim truje!

To iznova se čuje, zatrešti zvek o vrata,
Smrt za zarđalu bravu crnim noktima hvata!
Lebdi mi već po sobi, licem joj bube mile,

iz usta gmiže pauk, škripuće pod i krca,
strah u sleđenoj krvi, i poslednji dah vrcu,
utvare oko mene, paklene zveri cvile!

PUT U NEVID BEZMERJA

I

Noćas skidam sa sebe svlak,
biće iznutra uruši.
Bljutav i barski život mlak,
a žarom duša zapuši!

Kao zmije košuljice
ostavljam po kamenu trag.
Jezik zmijski ljubi lice,
dodir leden, al` čudno blag!

Da l` sam se zaboravio,
ili oku sve je privid?
Gde i kom se ostavio,

čeka li me crn kućni zid?
Vreme još klepsidru vrti,
razbataljen, telom krti!

II

Srce je odrezak noža,
slikana uzdahom koža.
Na usni ukus gorkoslan,
stigma, to krv kane na dlan!

U kapilare prodire
i otrov damar razdire.
Ćutim, sve u meni zveči,

samo smrt bolest izleči.
Za mnom je trag od iverja,
a put u nevid, bezmerja.

I šta me to oiviči,
pa misao dnu dna sličiči?
Buši vremena vreteno,
od svog se lika ja preno!

III

Život vunast kao pređa,
a pokida se nit po nit.
Gde uperena mi veđa,
čijeg nasušnog hleba sit?

Život na kolac zaseo,
nedođija rake roni.
Ko me od sebe oteo,
glavu pod crn oblak skloni?

Još traje ovo traganje,
za mojim drugim licima,
al` se ne nađe draganje,

i sve živi u kricima.
Krilo usuda pokrilo,
paučinom se usnilo!

Saša Mićković je srpski pesnik, rođen je u gradu Špital, Austrija, 1980. godine, a detinjstvo provodi u Rači Kragujevačkoj, gde uz strica, Radmila Mićkovića, počinje sa pisanjem prvih soneta. Tada upoznaje i Dr Miodraga D. Ignjatovića, koji mu zajedno sa Radmilom otvara pesničku riznicu. Oni ga usmeravaju ka sonetnoj tehnici i tada nastaju prve poetske grumuljice, a pesnik ubrzo izučava preko 50 sonetnih formi, i pomoću njih osvežava svoj stihovez! Saša primenjuje različite sonetne tehnike, zahtevne kraljevske forme. Njegova poezija je splet duhovnih, filozofskih i emotivnih niti, koje su upletene u venac od preko 700 soneta! Za Sašu je sonet metrički uređena, stilski izbrušena pesma, koju prati lepršavost muzike, savršen sklad reči i harmoničnost. Sonet je pesnički dvorac u kome se mnoge čarolikosti kriju mameći lepotom izražaja. Začetnik je sonetne forme nazvane „Klepsidrični sonet u ogledalu sa akrostihom“, a ime formi je dao Časlav Đorđević, taj sonet je retrogradni i može se čitati u oba smera. Mićković 21.05.2014. godine odlazi u Pariz, vođen željom za daljim poetskim inspiracijama i vizijama! Tako nastaje i zbirka ljubavnih soneta „Raspečaćena pisma ženi,“! Objavio je četiri zbirke poezije:

- Jastreb u oluji, autorsko izdanje (2011)
- Božanska Srbija, izdavač Beoknjiga, Beograd (2012)
- Račanski pesnički svitak, koautor, izdavač Narodna biblioteka Radoje Domanović, Rača (2013)
- Duhovna zarenja, izdavač Gramatik, Beograd (2014)

Pesme objavljuje u štampanim i elektronskim časopisima kao što su: Književne novine, Trag, Prolom, Svitak, Brankovina, Književne vertikale, Zvezdani kolodvor, Koreni - list Srba iz rasejanja, Ljudi govore (Toronto), Bosanska vila, Majdan, Naslijeđe, Sretanja, Slovoslovlje, Voštanice, Jesenjin, Riječ, Jež, Etna, Nosorog, Šipak, Avlija magazin, uvršten je u leksikon Srpski pisci u rasejanju 1914-2014 i dr. Član je književnog kluba Branko Ćopić iz Beograda.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>